

ΣΩΤΗ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

ΓΡΑΜΜΑ
ΑΠΟ ΤΗΝ
ΑΛΑΣΚΑ

ΝΟΥΒΕΛΑ
ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΛΑΣΚΑ

ΣΩΤΗ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΛΑΣΚΑ

ΕΠΙΣΤΟΛΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΑ

ΝΕΑ ΕΚΔΟΣΗ

Θέση υπογραφής δικαιούχου/ων δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας
εφόσον η υπογραφή προβλέπεται από τη σύμβαση

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη ελληνική λογοτεχνία

Πεζογραφία – 354

Σώτη Τριανταφύλλου, *Γράμμα από την Αλάσκα*

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Διορθώσεις: Γιάννης Αντωνόπουλος

Σελιδοποίηση: Παναγιώτης Βογιατζάκης

Φιλμ, μοντάζ: Μαρία Ποινιού-Ρένεση

Copyright© Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη) και Σώτη Τριανταφύλλου, 2015

Πρώτη έκδοση από τις εκδόσεις Ελληνικά Γράμματα

(Σειρά: Γράμματα για Σένα), Αθήνα, 2002

Νέα έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Μάρτιος 2015

KET 9743 ΚΕΠ 146/15

ISBN 978-960-16-6193-3

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ.

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ).

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 23 10 70.63.54, 23 10 70.67.15, ΦΑΞ: 23 10 70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Άγκορατζ, Αλάσκα, 2 Μαΐου 1999

Αγαπητέ Τζέραρντ,

για όνομα του θεού, μη σκίσεις το γράμμα. Αν δεν θες να το διαβάσεις, μην το διαβάζεις, αλλά μην το σκίσεις. Άμα το σκίσεις θα το καταλάβω, και θα στενοχωρηθώ πολύ. Θα στενοχωρηθώ περισσότερο απ' όσο θέλεις να στενοχωρηθώ. Καταλαβαίνεις, Τζέραρντ; Λοιπόν, τι καιρό κάνει στο Σιάτλ; Βρέχει όπως συνήθως; Ή βρέχει χειρότερα; Πώς βρέχει; Διότι δεν μπορεί, θα βρέχει. Πάντα βρέχει. Μπαίνω στον πειρασμό να σε ρωτήσω: Σου λείπω καθόλου; Ή, ακόμα χειρότερα: Μ' αγαπάς λιγάκι; Αλλά, δεν σε ρωτάω. Να, ορίστε, σε ρωτάω για τον καιρό. Και σου λέω για

τον καιρό εδώ πέρα: Ε, λοιπόν, παρόλο που νομίζεις ότι έχει μείον σαράντα βαθμούς Φαρενάιτ, έχει συν σαράντα βαθμούς, και είναι άνοιξη! Άνοιξη, μάλιστα! Κι αν θες να ξέρεις, δεν βλέπω πουθενά παγετώνα και τούνδρα! Χιόνια υπάρχουν, αλλά όχι στον δρόμο, μονάχα στα βουνά ολόγυρα και είναι ωραία, αλήθεια, είναι σαν Χριστούγεννα. Και λίγο τρομαχτικά, γιατί τη νύχτα ακούγονται λύκοι. Δεν ξέρω αν σ' ενδιαφέρουν αυτά, Τζέραρντ. Θυμάμαι πως σου υποσχέθηκα να σ' αφήσω ήσυχο για έναν δυο μήνες, για να σκεφτείς και τα λοιπά, αλλά δεν καταλαβαίνω τι θες να σκεφτείς, τι υπάρχει για να σκεφτείς. Το παραδέχτηκα χίλιες φορές, τους τελευταίους μήνες δεν τα πηγαίναμε και τόσο καλά, και ήμουν νευρική και βαρετή (με είπες βαρετή!) – αλλά όχι ότι η ζωή μας ήταν κόλαση όπως είπες, δεν ήταν κόλαση. Δεν είναι έτσι η κόλαση, Τζέραρντ. Κόλαση ήταν όταν έμενα με τον πατέρα μου και τη μάνα μου στο Γιάκιμα· ο πατέρας κι η μάνα μου ήταν βλαμμένοι, το ξέρεις. Κι εδώ που τα λέμε, κόλαση ήταν κι όταν έμενα με τον Τζέι Τζέι, επειδή ήταν βλαμμένος κι αυτός, και γιατί ζούσαμε στο κωλοχώρι, στο Γιάκιμα, στου διαόλου τη μά-

να και κάτω απ' τις γραμμές του τρένου. Κι επειδή ο Τζέι Τζέι δεν ήθελε να τραγουδάω. Τι μαλακίες είν' αυτές, έλεγε, να θες να γίνεις τραγουδίστρια της κάντρι, σιγά τώρα μην πάρουμε τον δρόμο για το Νάσβιλ. Κάτσε σπίτι να με φροντίζεις και να μου κάνεις παιδιά. Να του κάνω παιδιά. Δεν ήθελα να κάνω παιδιά, ιδιαίτερα τα παιδιά του Τζέι Τζέι. Γιατί σ' τα γράφω τώρα όλ' αυτά, δεν ξέρω.

Σ' τα γράφω. Όταν είχαμε πρωτογνωριστεί, μου 'λεγες πότε θα πάμε να δούμε το πατρικό σου σπίτι, Γουεντούλα, πότε θα με ξεναγήσεις στο Γιάκιμα· κι έπειτα έγινα σκέτη Γουέντυ και το Γιάκιμα ξεχάστηκε. Ούτε στιγμή δεν πίστεψα πως ήθελες να δεις τα φορτηγά τρένα στο Γιάκιμα της Ουάσινγκτον, Τζέραρντ, άμα θες να ξέρεις. Ξέρω, τώρα πλατειάζω! Μ' αγαπάς λιγάκι; Μήπως τώρα που βρίσκομαι μακριά, που βρίσκομαι στου διαόλου τη μάνα, κατάλαβες πόσο αξίζω; Μπα, ε;

Η «περιοδεία» στην Αλάσκα δεν είναι και τόσο περιοδεία. Δηλαδή δεν γίνεται με το λεωφορείο όπως οι κανονικές περιοδείες, γίνεται με καράβια και με φέρι και τρένα κι απ' όλα, γιατί εδώ πέρα έχει ένα σωρό νησιά και γέ-

φυρες κι οι αποστάσεις παραείναι μεγάλες. Πω, πω, Τζέραρντ, τι μεγάλη χώρα! Την είδα στον χάρτη, πω, πω. Τέλος πάντων, θα μείνουμε εδώ στο Άνκορατζ άλλες δέκα μέρες κι έπειτα θα πάμε στο Τζούνο και στα περίχωρα, αλλά στο Φαίρμπανκς δεν θα φτάσουμε. Τελικά, δεν μας θέλουν στα βόρεια, ο ιδιοκτήτης του σαλούν είπε στον Ντικ (σου θυμίζω πως, από τότε που έφυγε ο Ρίκυ, ο Ντικ κάνει τώρα τον μάνατζερ, μάνατζερ της πλάκας, άμα θες να ξέρεις, Τζέραρντ) πως έχουν πήξει στις κάντρι μπάντες. Πώς είναι δυνατόν; Υπάρχει αλασκανή κάντρι; Τέλος πάντων, όπως ξέρεις, είμαστε κιόλας μια βδομάδα στο Άνκορατζ, παίζουμε σ' ένα μπαρ που το λένε Το τέλος του δρόμου, γιατί η Αλάσκα, λέει, είναι το τελευταίο σύνορο και τέτοια. Τέλος πάντων, είναι ένα χωριάτικο μπαρ, ξύλινο, στους τοίχους κρέμονται κεφάλια από ελάφια—όχι κανονικά ελάφια, μεγάλα ελάφια με χοντρές μούρες, πεθαμένα βέβαια, βαλσαμωμένα—καθώς και προβιές από αρκούδες. Ρώτησα τον τύπο που έχει το μπαρ αυτές είναι που τις λένε αρκούδες της Ανταρκτικής; Και με κοίταξε σαν να 'μαι ηλίθια και μου είπε από δω μεριά, μισ—είπε μισ—είναι η Αρ-κτι-κή, η

Αντ-αρκτική είναι στον κάτω πόλο. Με κοιτάξε όπως με κοιτάς κι εσύ όταν δεν ξέρω κάτι. Μα, δεν μπορώ να τα ξέρω όλα! Θυμάσαι όταν έκλεισα αυτή την περιοδεία στην Αλάσκα και με ρώτησες: Θα πας κι εκεί που χύθηκε το πετρέλαιο της Έξον; Ποιο πετρέλαιο; είπα. Δεν ήξερα –δεν θυμόμουνα– πως είχε γίνει ατύχημα κι είχε γεμίσει η θάλασσα πετρέλαιο. Να, τώρα το ξέρω – το '89 είχε χυθεί το κωλο-πετρέλαιο από έναν πετρελαιοαγωγό της Έξον στο Βαλντίτζ της Αλάσκας. Λένε πως ο καπετάνιος ήταν φέσι. Κι αν θες να ξέρεις, θα πάμε και στο Βαλντίτζ, και θα τραγουδήσουμε για τα θύματα της πετρελαιοκηλίδας, ψαράδες, ξυλοκόπους και Ινδιάνους, που η ζωή τους δεν έχει έρθει ακόμα στα ίσα της. Ο Ντικ μάς έχει κλείσει πέντε βράδια σ' ένα κλαμπ που το λένε Pipeline (τι ρομαντικό όνομα, ε;) κι ένα βράδυ σ' ένα εστιατόριο, το Oscar's. Τώρα πώς θα παίξουμε σε εστιατόριο, ιδέα δεν έχω. Ελπίζω μονάχα να μην είναι φαστφουντάδικο, γιατί θα σκάσω απ' το κακό μου.

Τζέραρντ, θέλω να 'μαι καλή μαζί σου και να μην παραπονιέμαι, αλλά μερικές φορές θυμάμαι πως μου φωνάζεις και με κοιτάς λες κι είμαι χαζή, και τότε νευριάζω. Τέλος πάντων,

σου 'λεγα για το μπαρ Το τέλος του δρόμου, κι αν βαρέθηκες, άσε το γράμμα, το διαβάζεις αύριο. Δεν πειράζει αν δεν το διαβάσεις, αρκεί να μην το σκίσεις. Λοιπόν, στο Τέλος του δρόμου μαζεύονται μηχανικοί του πετρελαίου και του φυσικού αερίου (ειλικρινά, Τζέραρντ, δεν ξέρω τι ακριβώς είναι το φυσικό αέριο), καθώς κι ένα σωρό οικολόγοι –από κείνους που θέλουν να σώσουν τις φάλαινες– και ψαράδες σολομού, και τουρίστες· τουρισμός στην Αλάσκα! Δεν είμαστε καλά! Άμα ήθελα να κάνω διακοπές, θα πήγαινα στη Χαβάη, στο Ακαπούλκο! Προτού με περιφρονήσεις, Τζέραρντ, σου λέω πως ξέρω ότι το Ακαπούλκο δεν είναι στη Χαβάη αλλά στο Μεξικό. Στη Χαβάη είναι η Χονολούλου. Να, ορίστε που λες ότι είμαι αγεωγράφητη. Έλεγα λοιπόν ότι έρχονται εκατοντάδες τουρίστες, ξεφυτρώνουν ξαφνικά με τα σακιδιά τους, ανεβαίνουν στα χιονισμένα βουνά, παίρνουν το φέρι, πάνε στα νησιά, κάτι νησιά που έχουν ένα όνομα όπως οι φωτογραφικές μηχανές: Κόντακ, ή Κοντιάκ, δεν το έπιασα καλά. Αλλά, θα το μάθω. Τέλος πάντων, τραγουδάμε κάθε βράδυ απ' τις εφτά ως τις δέκα, κι έχουμε μεγάλη επιτυχία. Δηλαδή σχετική. Προχθές, που ήταν Παρα-

σκευή, το τραβήξαμε μέχρι τις έντεκα, είχαμε ένα σωρό παραγγελιές. Σ' ενδιαφέρει να μάθεις ποια τραγούδια λέω; Μπα, ε; Ξέρω, σκέφτεσαι ότι πάλι πλατειάζω!

Θα σου πω ποια τραγούδια λέω. Αχ, Τζέ-ραρντ, μακάρι να σ' ενδιαφέρει! Μακάρι να εύχεσαι να 'χω λίγη επιτυχία, η καημενούλα! Δεν θέλω να γίνω πλούσια και διάσημη και τέτοια, θέλω μονάχα να τα καταφέρω εδώ πάνω στην Ανταρκτική, στην Αρκτική, κι έπειτα να βρω δουλειά στο Σιάτλ. Δεν μπορεί ολόκληρη η πόλη ν' ακούει σκληρό ροκ, γκραντζ και τα λοιπά, κάτι θα υπάρχει και για μας τις καουμπόισσες! Το λέω αυτό γιατί εδώ πέρα τραγουδάω σαν μεταμφιεσμένη, φοράω τις μπλε μπότες μου με τα γαζιά και το καπέλο μου με το μεγάλο γείσο. Επίσης, το γιλέκο με τα στρας. Ξέρω, Τζέραρντ, πως είναι κιτς, και βέβαια είναι κιτς, αλλά ταιριάζει με τα τραγούδια, κι έπειτα αρέσει και στον κόσμο. Κι άμα θες να ξέρεις, Τζέραρντ, πολλοί έχουν επαινέσει την εμφάνισή μου, λένε τι ωραίες μπότες και τέτοια.